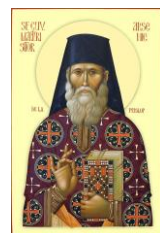

HAMBARE PLINE, DAR SUFLETUL GOL*- Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina -*

Rânduită de Sfânta Biserică să fie citită în a doua duminică a Postului Nașterii Domnului, „Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina” nu face referire la un om anume, ci la bogatul lacom, nemulțumitor și indiferent față de semenii, care poate fi oricare dintre noi, întrucât toți avem sufletul rob printr-o atașare excesivă de bunurile materiale, limitate și trecătoare și care pot fi un prilej de apropiere sau de îndepărtare, atât de Dumnezeu cât și de semenii. Viața noastră nu ține de bogăție, care credem că este a noastră, ci ține numai de Dumnezeu, în ale Căruia mâini suntem și care ne dăruiește toate cele de folos. Orice post este o perioadă de pocăință, rugăciune, milostenie, dar în acest post al Nașterii Domnului, avem o chemare mai accentuată la milostenie. Dumnezeu S-a milostivit de noi și a trimis pe Fiul Său, să se întrupeze pentru mântuirea noastră, ca într-un dialog al iubirii. La rândul nostru, trebuie să răspundem la iubirea lui Dumnezeu, cu iubirea față de semenii noștri, dăruindu-le și noi așa cum El ne-a dăruit nouă Cel mai mare Dar care se poate cugeta, pe Însuși Fiul Său, singurul lucru nou sub Soare. Dumnezeu procedează pedagogic cu bogatul căruia i-a rodit țarina, îi face daruri și mai mari pentru a fi nevoit ca și el să dăruiască, pentru că nu îi mai ajungeau hambarele, unde să adune toate roadele pământului. Însă decizia lui este surprinzătoare, hotărând să strice hambarele vechi, pentru a ridica altele mai încăpătoare. Acestea să le facă pentru a bea, a mânca și a se odihni pentru mulți ani. Pentru hotărârile sale este numit nebun, pentru că se comportă ca și cum Dumnezeu nu ar exista, căci prin comportamentul său neagă existența lui Dumnezeu. Bogatul gândea că toate sunt ale lui, roadele, hambarele, grâul și bunătațile, sufletul, ca și cum nu ar fi primit nimic de la Dumnezeu, dar se poate pune întrebarea, erau toate cele enumerate ale lui? Era el stăpân pe ceva din cele amintite? Nicidecum! El era un biet rob, care, deși era bogat și avea de toate, era slugă pentru tot ceea ce se amăgea că are. În momentul în care el a murit, ce mai avea din cele ce se lauda că are? Bunătățile, grâul, hambarele, le-a părăsit de îndată ce a murit, sufletul peste care se credea stăpân, i-a fost cerut de îngerii înfricoșători, prin îngăduința lui Dumnezeu. Bogăția, fiind de natură materială, nu este rea în sine, ea devine bună sau rea în funcție de modul cum este folosită, pentru că nu bogăția în sine aduce osândă, după cum nici sărăcia în sine nu aduce mântuire. Viața de aici este un timp de pregătire pentru viața veșnică, iar noi suntem cu adevărat ceea ce hotărăște dreapta judecată a lui Dumnezeu. Biserica ne îndeamnă să ne îmbogățim prin credință, prin bunătate sufletească, prin fapte bune, unind postul cu rugăciunea și milostenia, spre slava Preasfintei Treimi și mântuirea noastră. Să ne izbăvească Dumnezeu de patima iubirii de averi. Amin.

Sfântul Cuvios Arsenie de la Prislop - 28 noiembrie

Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie s-a născut la data de 29 septembrie 1910, la Vața de Sus, în Hunedoara. A urmat Liceul Național Ortodox „Avram Iancu” din Brad, pe care l-a terminat ca șef de promoție, în 1929. În același an, s-a înscris la Academia Teologică din Sibiu, pe care a finalizat-o în 1933. A primit, la recomandarea profesorului Nicolae Popovici, o bursă din partea Mitropolitului Ardealului Nicolae Bălan, pentru a urma cursurile Institutului de Arte Frumoase din București. În paralel, a audiat cursuri la Facultatea de Medicină, ținute de profesorul Francisc Rainer și prelegerile de Mistică creștină ale profesorului Nichifor Crainic, de la Facultatea de Teologie din București. Pe 11 septembrie 1936 a fost hirotonit diacon celibatar de către mitropolitul Nicolae Bălan. În anul 1939 petrece trei luni la Muntele Athos. La întoarcere a adus manuscrisele ce au stat la baza Filocaliei românești. A fost închinoviat la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, din județul Brașov, iar în Vinerea Izvorului Tămăduirii din anul 1940 este tuns în monahism. În 1942 fost hirotonit preot și numit stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, pe care a renovat-o. După ocuparea țării de către armata sovietică, Cuviosul Arsenie a fost arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945 și eliberat pe 30 iulie 1945, fiind găsit nevinovat. La data de 14 mai 1948 a fost arestat din nou, pentru vina de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anticomuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănueli, cât și din cauza notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat. Mitropolitul Nicolae Bălan l-a transferat de la Mănăstirea Sâmbăta, la Mănăstirea Prislop, în noiembrie 1948. Acolo a fost pus stareț, iar după ce lăcașul de cult a devenit mănăstire de maici, a devenit duhovnic al mănăstirii, cu întreruperi în perioadele de arestare și anchetare. Pe 15 ianuarie 1950 a fost arestat pentru a treia oară, urmând să execute detenție „administrativă” la Canal, până pe 23 martie 1951. Eliberarea s-a datorat patriarhului Justinian Marina, care i-a semnalat ministrului Teohari Georgescu pericolul revoltării făgărășenilor. De Rusalii, în 1953, a fost anchetat din nou, apoi dus în arest la Timișoara, Jilava și Oradea pentru 6 luni, din 5 octombrie 1955, până în aprilie 1956. În anul 1959 i s-a înscenat nereguli financiare, pentru a fi scos abuziv din monahism și pentru a i se interzice să slujească la altar (post-mortem, în 1998, se revine asupra acestei decizii). A urmat pribegia la București, unde a fost tot timpul ținut în marginalitate. A lucrat pe postul de pictor bisericesc, până la pensionarea sa din 1968, rămânând sub supravegherea Securității. După anul 1984 se retrage la Mănăstirea Sinaia, iar pe data de 28 noiembrie 1989 trece la Domnul, fiind în vârstă de 79 de ani. A fost înmormântat, după dorința sa, la Mănăstirea Prislop, la 4 decembrie 1989. Amin.

Prietenia te ajută să identifici mai bine cine ești și contribuie la dezvoltarea încrederii. În viață sunt multe provocări și obstacole. Uneori frica de eșec sau frica de a nu ne ridica la așteptările celorlalți, ne pot bloca în a continua pe drumul pe care l-am ales. Aici intervin prietenii. Încrederea lor în noi ne ridică moralul și ne ajută să mergem mai departe. La maturitate nu mai este așa de ușor să-ți faci prieteni, pentru că prietenia nu mai are un așa mare impact asupra apartenenței la un grup ca în tinerețe. Poți să fi coleg de muncă cu cineva și nu simți nevoia neapărat să-i fii prieten. Nu mai ai nevoie să ai mulți prieteni pentru a te simți acceptat. Prietenia se maturizează și ea. Are rolul de a încuraja și a susține. Ne dăm seama că fiecare este ocupat cu viața profesională și de familie, iar timpul petrecut împreună oferă sprijin în a te încuraja că poți să te descurci în rolurile diverse pe care ți le asumi în viață. Cea mai mare nevoie de prieteni o avem în copilărie când interacțiunea cu oamenii ne oferă cele mai multe informații despre societatea noastră și ce înseamnă să fii om. Cu cât crești, nevoia de a avea prieteni poate să dispară pentru că ne putem încărca viața de multe activități. Însă fericirea noastră, deși ne înconjurăm de activități și obiecte, vine de cele mai multe ori din relația cu ceilalți oameni. În concluzie, ca să ai prieteni, depinde de tine. Dar dacă simți că ai nevoie de prieteni, fă-ți prieteni care te ajută să te bucuri de viață și îți oferă un scop în viață. Iar dacă nu vrei să ai prieteni, nu pune la suflet judecățile celorlalți; fiecare compară ce este bine cu felul său de a-și trăi viața. Asta nu înseamnă că este și felul potrivit pentru tine de a-ți trăi viața. Fiecare are propria alegere și trăiește propriile experiențe și consecințe ale deciziilor făcute.

Despre prietenul nesincer

Prietenul nesincer este un om interesat, neiubitor, viclean, egoist, ipocrit, purtând masca prieteniei pentru a avea parte de foloase de pe urma ei. Minte atunci când spune că susține prietenia și ascunde vicleșug înăuntrul lui când vorbește despre devotament. Are pretenția ca prietenii să-l ajute, dar el însuși refuză să-și ofere sprijinul atunci când prietenul i-l cere, inventând o mie de pretexte. Își arată prietenia atunci când prietenului îi merge bine, dar la necaz se dezice de el. Își aduce aminte de el atunci când îi merge bine și vrea să afle, fără a-l vizita, noutăți despre el, urându-i fericire celui deja fericit, sănătate celui sănătos, faceri de bine celui care săvârșește binele și slavă celui care are parte de ea. Trimite daruri bogate celui bogat și vrea să dea dovadă că este prieten cu orice preț, numai de ochii lumii. Dar uită de acesta de îndată ce ajunge în necazuri, nemaivrând să întrebe și să afle vesti despre el. Deși locuiește în vecinătatea lui, își pierde interesul față de el. Îl evită și îl blestemă; îl acuză că a ajuns în necaz din cauza prostiei; iar dacă acela a căzut în vreo boală, îl uită, și dacă se află la necaz, își întoarce fața de la el. Când prietenul lui ajunge într-o stare umilă, îl defăimează și când devine sărac, îl trece cu vederea, iar văzându-l flamand, nu-i poartă de grijă și nu face milostenie cu el nici când este gata să moară. Unul ca acesta este un prieten nesincer. Prietenul viclean este periculos. Acesta nu are nimic sănătos în sufletul lui; pentru el, nimic nu-i sfânt, nimic cuvios. (va urma)

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 24 noiembrie	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Ecaterina”
Miercuri 26 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 28 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 29 noiembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Andrei”
Duminică 30 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Sfânta Mare Muceniță Ecaterina - 25 noiembrie

Sfânta Ecaterina, fiica principelui Consta, a trăit în timpul împăratului Maximian, la începutul secolului al IV-lea. Cunoștea foarte bine limba greacă și limba latină și avea cunoștințe temeinice de astronomie și de oratorie. Sfânta muceniță Ecaterina are două viziuni: în prima o vede pe Maica Domnului cu Pruncul în brațe. Din cauza faptului că nu era creștină, nu reușește să vadă fața Mântuitorului. Acest lucru îi descoperă deșertăciunea cunoștințelor ei și alege să primească Sfântul Botez. În a doua vedenie i se descoperă Hristos, care îi dăruiește un inel de logodnă, spunându-i: „Iată, astăzi te primesc pe tine mireasa Mie nestrucată și veșnică, deci să păzești tocmeala aceasta cu dinadinsul și să nu mai primești nicidecum alt mire pământesc”. În următoarea zi, Ecaterina rămâne uimită când vede inelul de logodnă pe degetul său. Este momentul în care viața sa se schimbă radical. De acum înainte începe să condamne cultul și miturile păgâne, înfruntă în discuții publice pe înțelepții vremii și chiar reușește să-i aducă la adevărata credință. Este silită de Maximian să se înfrunte cu o adunare de filosofi păgâni. Datorita iubirii sale față de Hristos și a înțelepciunii cu care a fost împodobită, Sfânta muceniță a făcut ca toți filosofii prezenți să creadă în Hristos și să-L mărturisească ca fiind Dumnezeu adevărat. Pentru acest lucru, toți acei înțelepți au fost arși în foc. Pentru lupta sa împotriva cinstirii zeilor, Sfintei Ecaterina i s-a tăiat capul. Potrivit Sfintei Tradiții, la tăierea capului său nu a curs sânge, ci lapte, iar îngerii au dus trupul Sfintei Ecaterina în Muntele Sinai, în locul în care Moise văzuse Rugul Aprins. Aici s-a ridicat o mănăstire cu numele Sfintei mucenițe, Mănăstirea Sfânta Ecaterina.

POST ȘI MILOSTENIE

Postul Nașterii Domnului este, în primul rând, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțirilor, a trupului și a sufletului nostru prin pocăință, prin Spovedanie și Împărtășanie, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților și printr-o atenție spirituală deosebită ca să devenim „biserica sfințită” în sufletele și în trupurile noastre. În această perioadă a postului înțelegem că, pe lângă pregătirea noastră duhovnicească interioară, trebuie să facem și milostenie, dăruind altora, ca semn al iubirii noastre frățești, daruri spirituale și daruri materiale, după putință, iar dacă nu avem niciun dar material, măcar să oferim un cuvânt bun sau o mână de ajutor.